

7

"ใครก็ได้ รีบมาเร็วเข้า"

เสียงร้องเตือนเวลายามสามผ่านไปพักใหญ่ ยามดึกสงัดเช่นนี้กลับ
มีเสียงร้องเรียกอย่างร้อนใจระคนตื่นตระหนก ยังผลให้ภายในบ้านสกุล
เหียนหามีผู้ใดไม่ตกใจตื่นไม่

"ช่างนอกเกิดเรื่องอันใดขึ้น!" เหียนเซวียนซึ่งพำนักอยู่ในตึกเหนือ
ของบ้านสกุลเหียนรู้สึกตัวลึมตาตื่นขึ้นโดยพลัน ยังมีทันได้คว้าเสื้อคลุม
มาสวมก็ผลุนผลันออกจากห้อง มุ่งตรงไปยังที่มาจากเสียงร้องเรียกเมื่อครู่
...ห้องนอนของเหียนอ้าย คุณหนูรองแห่งสกุลเหียน

เมื่อนางไปถึงจึงพบว่านายใหญ่และสุหยินบ้านสกุลเหียนรีบชุด
มาถึงก่อนนางเพียงหนึ่งก้าว อีกทั้งยังเข้าไปในห้องแล้ว ภาพที่นางเห็นคือ
สุหยินเหียนล้มพับอยู่บนพื้น เด็กรับใช้สามสี่คนพยายามเขย่าร่างนางให้
รู้สึกตัว

"ท่านพ่อ เกิดเรื่องอันใดขึ้น"

เมื่อเหยียนเซวียนกล่าวถาม ท่านเหยียนซึ่งแต่ไหนแต่ไรเข้มงวด กวดขัน สุขุมรอบคอบ เวลานี้กลับมีนัยน์ตาแดงก่ำ ทำที่คล้ายทำอะไรไม่ถูก

"เสียงร้องตะโกนเมื่อครู่เป็นผู้ใดกัน!"

เหยียนเซวียนยังจับต้นชนปลายไม่ถูก หันไปด้านหลังก็พบกับ เหยียนอิง คุณหนูสามแห่งสกุลเหยียนที่เพิ่งตามมา ทำทางสะลึมสะลือ คล้ายกับยังไม่ตื่นดี

"เวรกรรมแท้ๆ" ท่านเหยียนพิมพ์ว่า ด้วยถูกกระทบกระเทือนทาง จิตใจอย่างรุนแรงยังผลให้ร่างทั้งร่างโงเงงแทบจะทรุดลงไปกองกับพื้น

เหยียนเซวียนคว้ามือบิดาสูงวัยมายึดไว้แน่น ประคองให้นั่งลงบนเก้าอี้ แล้วจึงค่อยๆ ก้าวเข้าไปยังห้องด้านใน ครานั้นนางได้เห็นผ้าแพรสีขาวห้อย ลงมาจากช่อ เมื่อเบนสายตาลงมองด้านล่าง รอยแดงปรากฏชัดอยู่รอบ คอของเหยียนอาย ตอนนั้นเองที่หัวใจของนางหล่นวูบ "อิงเอ๋อร์ ปิดประตู ชะ"

"ทำไมหรือ" เหยียนอิงยกมือขึ้นขยี้ตา ดูเหมือนว่านางจะยังไม่เข้าใจ เหตุการณ์ตรงหน้าดีเท่าใดนัก

"ข้าบอกให้ปิดก็ปิดสิ"

"ทราบแล้ว"

เหยียนเซวียนรู้แก่ใจว่าหากเรื่องแพร่พรายออกไปจะลำบาก จึงเร่ง ให้เหยียนอิงปิดประตู และออกคำสั่งให้เด็กรับใช้สองคนคอยเฝ้าหน้า ประตูไว้ จากนั้นร่างระหงเดินไปยังข้างเตียงของเหยียนอาย แลดูนางนอน หายใจระทวย ดวงตาปรือ จึงสบถออกมาเบาๆ "ฟู้อ้อ..."

พินิจดูแล้วผู้ที่ส่งเสียงร้องอย่างร้อนใจเมื่อครู่คงเป็นอันสาว สาวใช้
ต้นห้องของเหียนอ้าย ใบหน้าซีดขาวของนางอาบไปด้วยน้ำตา คงเป็น
เพราะได้มาเห็นภาพนายสาวของตนแขวนคอบหมายฆ่าตัวตาย ทำให้ออกสั่น
ขวัญแขวนจนวิญญาณออกจากร่างไปแล้วกระมัง

"ไปเชิญท่านหมอมามาแล้วหรือยัง" เหียนเซวียนถาม ทว่าอันสาวซึ่ง
มีสีหน้าตื่นกลัวและเต็มไปด้วยความรู้สึกผิดได้แต่ส่ายหน้าก่อนจะปล่อยโฮ
ออกมา "อย่าร้องให้อีกเลย มิใช่ความผิดของเจ้า รีบไปเชิญท่านหมอผู้มา
โดยเร็ว แล้วก็...อย่ากระโดดกระตักไปละ รั้วไหม"

อันสาวพยักหน้ารับ ตั้งท่าจะไปเชิญท่านหมอ แต่เดินยังไม่ทันถึงประตู
ก็ถูกเหียนเซวียนรั้งไว้อีก

"เดี๋ยวก่อน!"

"คุณหนูใหญ่"

"อันสาว เจ้าบอกเข้ามาตามตรง เหียนอ้ายลอบพบกับดิงฟูเจ้อใช่หรือ
ไม่"

อันสาวไม่กล้าพูด หากสายตาของเหียนเซวียนสามารถทำให้ผู้อื่น
กลัวจนลนลาน

"พูดสิ!"

อันสาวเคยรับปากกับเหียนอ้ายไว้ว่าจะไม่ปริปากเด็ดขาด แต่เมื่อเรื่อง
มาถึงขั้นนี้แล้วหากไม่พูดเห็นท่าจะไม่ดีแน่ นางพยักหน้ารับแล้วรีบก้มหน้า
ลงทันควัน

เหียนเซวียนเหลือบมองท่านเหียนแวนหนึ่งก่อนสีหน้าจะเปลี่ยนเป็น
เคร่งขรึม ไม่เอ่ยวาจาอันใดอยู่ชั่วขณะ

"ยังไม่รีบไปเชิญท่านหมอมานี้อีก" เขียนอิงรีบกระตุ่นให้อันฮว่าออกจากห้อง

เนื่องจากไม่มีผู้ใดคาดการณ์ได้ว่าอารมณ์ฉุนเฉียวแปรปรวนของบุตรสาวคนโตที่บ้านสกุลเขียนจะส่งผลอีกนานเท่าใด และนางจะลุกขึ้นมาจับอันฮว่าฉีกออกเป็นชิ้นๆ หรือไม่

เขียนอิงเดินอย่างกล้าๆ กลัวๆ เข้าไปใกล้เขียนเซวียน

"พี่ใหญ่ ท่านคงไม่คิดจะไปหาตึงฟูเจ้อเพื่อล้างแค้นหรอกนะ"

นางไม่ควรยกเรื่องนี้ขึ้นมาเลย เขียนเซวียนตื่นจากภวังค์ แล้วจึงรีบหันหน้าออกจากประตูไปด้วยความเร็วปานลมกรด ทั้งให้เขียนอิงมองหน้าบิดาอย่างกระวนกระวาย ตัดสินใจไม่ถูกว่าจะทำเช่นไรดี

"ยังยืนเฉยอยู่อีก รีบตามนางไปสิ อย่าให้เขียนเอ้อร์ทำอะไรวุ่นวายนะ"

"แล้วท่านแม่..." เขียนอิงไม่มั่นใจว่าจะยับยั้งพี่ใหญ่ของนางไว้ได้

"พ่อจะดูแลแม่ตัวเอง เจ้ารีบตามไปเร็ว"

"ค่ะ" เขียนอิงได้แต่หวังว่าตนจะไม่คลาดกับนางไปเสียก่อน เพราะแต่ไหนแต่ไรมาเขียนเซวียนเป็นผู้ที่คล่องแคล่วที่สุดในบ้าน คิดสิ่งใดทำสิ่งใดรวดเร็วเป็นที่หนึ่งเสมอ ตรงกันข้ามกับนางซึ่งเชื่องช้างอแงะหวังว่าก่อนที่จะไล่ตามทัน เขียนเซวียนผู้มึนทะลุดังไม่ปลิดชีวิตตึงฟูเจ้อไปเสียก่อน

"ลอบฆ่า? เฮอะ! ง่ายเพียงนั้นเชียวหรือ"

ภายในคฤหาสน์ของตึงจ้าวฉ่ง เศรษฐีใหญ่อันดับหนึ่งแห่งเมืองหลวง

เสียงหัวเราะโอหังดังกึกก้อง

ด้วยเหตุที่หลายปีมานี้การแข่งขันทางการค้าค่อนข้างสูง ขนาดพ่อค้าฝีมือระดับแถวหน้าอย่างดิงจ้าวฉงยังรู้สึกกดดันไม่น้อย จึงได้วางแผนขยายกิจการโดยร่วมมือกับกู่เยียนชวี* ผู้ซึ่งเดินทางไกลมาจากต่างเมือง

สำหรับพ่อค้าวานิชเลือดใหม่อย่างกู่เยียนชวีซึ่งกระโจนลงสู่แวดวงการค้าอย่างมาดมั่น เพียงเวลาไม่นานก็ประสบความสำเร็จสูงสุด เขาจึงได้รับฉายาเรียกขานในแวดวงการค้าว่า 'ปีศาจยอมสยบ'

เขากล้าคิดกล้าทำ ไม่ว่าจะเป็่่นกิจการด้านการขนส่งทางน้ำ การค้าเกลือหรือแพรรณ ล้วนเป็นที่สรรเสริญเยินยอ แม้แต่กิจการค้าขายม้าเพื่อใช้ในการขนส่งทางบกก็เจริญรุ่งเรืองอย่างรวดเร็ว กอปรกับเมื่อครั้งศึกษาร่ำเรียนวิทยายุทธ์ เขาเป็นศิษย์สำนักเดียวกับดิงฟูเจ้อ บุตรชายหัวแก้วหัวแหวนของดิงจ้าวฉง ดังนั้นดิงจ้าวฉงจึงเจาะจงเลือกเขามาเป็นหุ้นส่วน

"ยอดฝีมือที่เข้าออกที่นี่มีไม่ต่ำกว่าห้าสิบหกสิบคน ลาโง่ตัวใดคิดจะสังหารข้า ไม่ง่ายเช่นนั้นหรอก!"

ขณะที่เหล่าคุณชายลูกผู้ดีทั้งหลายกำลังสนทนากันถึงเรื่องม้าพันธุ์ดีที่นับวันจะถูกฆ่ามากขึ้นจนต้องหามาตรการป้องกัน กู่เยียนชวีก็ได้หยิบยกเรื่องธุรกิจมาสนทนาวางอย่างออกรสออกชาติโดยไม่แยแสผู้ใด

ดิงฟูเจ้อซึ่งร่วมอยู่ในวงสนทนานั้นด้วยไม่เคยคิดใส่ใจเรื่องการค้าใดๆ เพราะมัวแต่หวังพะวงว่าตนจะสามารถเป็นบุรุษอันดับหนึ่งของยอดหญิงงามแห่งย่านสถานเรีงรมย์ได้หรือไม่

* แยกู่เยียนชวี มีความหมายว่า 'ภูตผีปีศาจ'

กลองหนังรัก

"พอเถาะนำเขียนชวี๋ อยามัวเสียเวลากับรายละเอียดหุยมหิมไร้สาระ พวกนี้อีกเลย อย่างไรก็ตามเสียช่วงเวลาหลายวันของเจ้าก็ต้องยกให้ข้าหมด อยู่ดี ดีมากแล้ว พวกเราไปแช่น้ำในบ่อน้ำร้อนพลางชิมขนมเบี๊ยะขึ้นชื่อของเมืองหลวงกันเถาะ สำหรับเรื่องวางแผนทำการค้า ไว้คิดไตร่ตรองถี่ถ้วน แล้วค่อยว่ากันดีกว่า"

เมื่อได้ฟังคำแนะนำของดิงฟูเจ้อ กุ่ยเขียนชวี๋ก็ตั้งออกไปนิดหนึ่ง สำหรับเขาแล้ว การค้าขายเป็นทุกสิ่งในชีวิต

ดิงจ้าวฉ่งได้ยินวาทของบุตรชายก็รู้สึกหัวเสีย "ไอ้เจ้าเด็กไร้อนาคต! เขียนชวี๋ทำการค้าวิ่งวุ่นจนหัวปั่นทุกวัน ใครจะไปเหมือนเจ้า วันๆ เอาแต่หาความสำราญ แหกกว่ายอยู่ไหน ไหสุราและนวลเนื้อสาวงาม ตอนนี้อะกำลังหาหรือเรื่องสำคัญ เรื่องไม่เป็นเรื่องของเจ้าอย่าได้ยกขึ้นมาให้ขายหน้าคนเขาเลย"

ดิงจ้าวฉ่งตำหนิติเตียนบุตรชายอย่างไม่สบอารมณ์ ผู้อยู่ในวงสนทนาคนอื่น ๆ พากันหัวเราะอย่างครั้นเครง

คำว่ากล่าวตักเตือนของบิดาหามีผลอันใดต่อดิงฟูเจ้อไม่ เขาทำหน้าที่ระรื่นก่อนเปลี่ยนเรื่องอย่างไม่ใส่ใจว่า

"ขอท่านพ่อโปรดวางใจ เขียนชวี๋จะพำนักที่นี้หลายวัน อย่างไรก็ตามเสียเขาก็คงจะหนีไปไหนไม่พ้น อีกอย่าง เขียนชวี๋เดินทางมาในฐานะแขก ท่านจะไม่ให้เขาได้ผ่อนคลายบ้างเลยหรือ และคิดว่าเขาจะเดินทางมาถึงที่นี้กี่ดีก็มากแล้ว ให้เขาได้พักผ่อนเสียบ้างเถิด"

ใบหน้าของกุ่ยเขียนชวี๋ปรากฏรอยยิ้ม จะว่าไปแล้วสีหน้าของเขาดูอ่อนเพลียอยู่บ้าง ด้วยเหตุที่เขามาถึงเมืองหลวงได้ไม่ทันไรก็ถูกตามตัวมา

ที่นี้เพื่อช่วยเหลือ การวิ่งไปวิ่งมาเช่นนี้ทำให้ร่างกายเขาเหนื่อยล้าไม่น้อย ดังนั้นการไปแช่น้ำร้อนจึงเป็นคำแนะนำที่ไม่เลวเลยทีเดียว

"ถ้าเช่นนั้นก็ได้ การพักผ่อนก็เป็นสิ่งที่จำเป็น แต่ว่าหลานชาย เรื่องที่ลุงพูดเมื่อครู่เจ้าจงไปตรงดูให้ดี แม้จะมีคำกล่าวที่ว่า 'ยอมเป็นหัวสุนัข ดีกว่าเป็นหางสิงห์' แต่กิจการเล็กๆ ซึ่งดำเนินงานเพียงลำพัง ไม่ดึงดูดใจผู้คนเท่ากิจการใหญ่มากหุนส่วนหรือกะ"

"ได้ครับท่านลุง เรื่องที่ท่านพูดข้าจะเก็บไปพิจารณา อีกสามวันให้หลังข้าจะให้คำตอบที่ชัดเจนแก่ท่าน"

เพียงเท่านี้ก๊วยเขียนชวีก็หลุดพ้นจากการหว่านล้อมของดิงจ้าวฉง ชั่วคราว สามารถผ่อนคลายหาความสำราญเฉกเช่นคุณชายผู้ร่ำรวยทั่วไป

หนึ่งชั่วยามผ่านไป ดิงฟู่เจื่อนำก๊วยเขียนชวีไปยังบ่อน้ำร้อนซึ่งเป็นสถานที่ส่วนตัวของเขาโดยเฉพาะ นอกจากก๊วยเขียนชวีแล้วยังไม่มีบุรุษใดเคยมาที่นี้มาก่อน ทว่าก๊วยเขียนชวีผู้ดั้นด้นเดินทางมาไกลนับพันลี้กลับไม่มีที่ทำตื่นเต้นแม้แต่น้อย รวบรวมว่าเขามีเรื่องคับข้องใจอยากระบาย

"เป็นอะไรไป" ดิงฟู่เจือเห็นว่าสายตาของก๊วยเขียนชวีมีแววตำหนิ คนที่มีชนักติดหลังเช่นเขาในตอนนี้อาจรับฟังได้ว่า "อ้อ! เจ้ากำลังจะโทษข้าหรือ ขอร้องเถอะ ญาติพี่น้องของท่านต่างหากที่หลงข้าจนหน้ามืดตามัว ข้าเองก็เคยบอกตั้งแต่แรกแล้วว่าข้าเป็นคนรักความสำราญ ชีวิตนี้จะไม่ขอมีภรรยาคนเดียว อีกอย่าง ระหว่างข้ากับนาง...ข้าวสารยังไม่ทันเป็นข้าวสุก เจ้าดันโกรธขนาดนี้แล้ว"

นี่คือจุดประสงค์หลักที่ก๊วยเขียนชวีเดินทางมายังบ้านสกุลดิง เขา

ตั้งใจมาเอาผิดกับสหายผู้นี้!

กิจการของเขากระจายไปทั่วทุกหนทุกแห่ง แต่กลับเลือกขยายมายังเมืองหลวงเป็นแห่งสุดท้าย เหตุผลหลักคือเขาไม่ต้องการขัดผลประโยชน์กับสกุลตึง แต่ใครจะไปนึกว่าการมาทำธุระที่เมืองหลวงครั้งก่อน เขาได้พญาตีผู้น้องซึ่งงามเฉิดฉินมาเปิดหูเปิดตาด้วย หากแต่เขาไม่อาจปลื้มตัวจากธุระการงาน จึงวานให้ตึงฟูเจ้าช่วยดูแลเป็นเพื่อนนางตลอดบาย นึกไม่ถึงว่าพญาตีผู้น้องของเขาจะติดบ่วงเสน่ห์ของตึงฟูเจ้าจนถอนตัวไม่ขึ้น

ที่แล้ว ๆ พญาตีผู้น้องของเขานางนี้ไม่เคยแยแสคุณชายหน้าไหน ขนาดเศรษฐีเฒ่าบุญหนักศักดิ์ใหญ่มาสยบแทบเท่านั้นก็ยังมีเมตตา นึกไม่ถึงว่านางจะมาต้องตาต้องใจคุณชายสำอางจอมเจ้าชู้คนนี้

"บอกมาตามตรง เจ้าทำเสน่ห์กับนางหรือไม่ ยังมีอีก นางไม่ถูกใจเจ้าตรงไหน หากเจ้าชอบพอนางละก็ เหตุใดเมื่อนางเขียนจดหมายถึงเจ้า เจ้าจึงไม่เคยตอบจดหมายกลับไปแม้แต่ครั้งเดียว"

"เอว? ข้าไม่ได้บอกว่านางไม่ดีเสียหน่อย ข้าเพียงแต่บอกว่าตัวข้านั้นต่ำต้อย มีคู่ควรกับนางหรอก"

วาทะเหล่านั้นรังแต่จะทำให้ผู้ได้ยินเกิดโทสะ เห็นชัดว่าจงใจหมิ่นเหม่งรังแกบุตรสาวชาวบ้าน กุญเขียนชวี้อดรนทนไม่ไหวจึงกล่าวว่า "ถามจริง ๆ นะ เจ้าคิดจะทำตัวเป็นหนุ่มเจ้าสำราญไปทั้งชีวิตหรืออย่างไร"

"ทำไมจะไม่ได้ล่ะ ข้าไม่อยากเป็นเหมือนพี่สาวข้านี้ นางเชื่อฟังคำสั่งท่านพ่อ ยอมแต่งงานกับเจ้าคนระยำกั๊กชินอ่องที่วัน ๆ เพียงรอดแบ่งว่าตัวเองเป็นญาติกับคนโน้นคนนี้และคอยแต่สร้างปัญหาทั้งวัน ข้าว่าไม่ช้าก็เร็วเจ้าหมอนั้นจะต้องทำให้สกุลตึงของเราลำบากไปด้วยแน่"

พี่สาวของดิ๋งฟูเจ้อเป็นสตรีที่งดงามเลื่องลือ แต่เป็นเพราะต้องสมรสกับกั๊งซิ่นอ่องที่วันๆ เอาแต่ก่อเรื่องกวนพระทัยองค์จักรพรรดิ นางจึงต้องกลั๊กลื่นผืนทน ใช้ชีวิตอย่างไม่เป็นสุข น้ำตาอาบแก้มทุกคืนวัน อีกทั้งยังต้องคอยกังวลว่าสกุลเดิมของตนจะพลอยดิตร่างแหรับเคราะห์ที่ไปด้วย

"เจ้าเคยไปเยี่ยมเยียนนางบ้างไหม"

"อืม นางน่าเวทนามากทีเดียว งามถึงเพียงนั้นกลับต้องแต่งงานผิดคิดจนตัวตาย" นี่เป็นเหตุผลที่ทำให้ดิ๋งฟูเจ้อไม่ยอมเอาการเอางาน ได้แต่ล่องลอยอยู่ในหมู่สาวงามไปวัน ๆ

"พักหลังกั๊งซิ่นอ่องก่อเรื่องอันใดหรือไม่" กุ่ยเขียนชวีพลอยกังวลแทนสกุลดิ๋งไปด้วย หากสกุลดิ๋งเกิดเรื่องขึ้น เขาซึ่งมีสัมพันธ์ทางการค้าแน่นแฟ้นกับสกุลดิ๋งคงจะหนีไม่พ้นเช่นกัน

"ใครจะไปรู้ หากวันใดองค์จักรพรรดิทรงหมดความอดทนขึ้นมา วันนั้นคงเป็นวันหายนะของสกุลดิ๋ง"

"ดังนั้นเจ้าจะมัวแต่ตีมสุราเคล้านารีไปวัน ๆ โดยไม่ทำงานทำการต่อไปได้อย่างไรเล่า"

ดิ๋งฟูเจ้อยิ้มเจ้าเล่ห์ ทูบมือของกุ่ยเขียนชวีที่หนึ่งคล้ายกับถูกพุดแทงใจดำ

"เจ้าช่างร้ายกาจนัก เอาแต่ล่อลวงสตรีให้ชอกช้ำใจเล่นไปวัน ๆ ไม่ซ้าก็เร็วเจ้าต้องถูกพวกนางแค้นเคืองเข้าให้ น่าแปลก จนปานนี้ยังไม่เคยมีสตรีนางใดตามมาเอาชีวิตเจ้าเลยหรือ"

"จนถึงวันนี้ก็ยังไม่มียุทธอกนะ แต่ถึงจะมี ก็ไม่เคยมีใครมาแจ้งให้ข้าทราบ" สีหน้าของดิ๋งฟูเจ้อแสดงว่าไม่ใส่ใจเรื่องที่กำลังสนทนาแม้แต่น้อย

"เจ้านี่มันจริงๆ เลย" กุ้ยเขียนชวี่ยากที่จะเชื่อ ดิงฟูเจ้อผู้ซึ่งคาบ
ข้อเงินข้อทองมาเกิด รูปลักษณะภายนอกหล่อเหลาไม่เป็นสองรองใคร
กลับถือเอาความสำราญเป็นที่ตั้ง "ญาติผู้น้องของข้าวานให้ข้ามาถามเจ้า
แทนนางว่าเจ้าต้องการนางหรือไม่"

ดิงฟูเจ้อไม่แม้แต่จะย่นตัวขึ้น เขาเงยศีรษะ เอาฝ่าปิดหน้า "ไม่ลัก
นิต" คำสามคำออกจากปากอย่างง่ายดาย

กุ้ยเขียนชวี่เข้าใจในตัวดิงฟูเจ้อดีจึงไม่ถามอะไรอีก และไม่ถืออยาก
บังคับผูกมัดแต่งให้แก่ใคร หรือจะพูดให้ถูกคือเขาเข้าใจอุปนิสัยของ
ดิงฟูเจ้อดี ถึงจะได้แต่งงานกับบุรุษผู้นี้ ญาติผู้น้องของเขาคงจะไม่มีคืน
วันอันแสนสุขให้คาดหวังแน่

"แล้วเรื่องที่ท่านลุงต้องการให้เจ้าสืบทอดกิจการ..."

"เขียนชวี่ ข้าขอบอกตามตรง การที่เจ้ามาเมืองหลวงก็เพื่อให้มา
เป็นแพะรับบาปแทนข้า เพราะอีกไม่นานข้าจะไปจากที่นี่และเดินทางไปที่
อำเภอจงง ได้ยินว่าที่นั่นกำลังจะมีการประกวดยอดหญิงงาม ถ้าไม่ไป
เปิดหูเปิดตาเสียหน่อย จิตใจข้าคงจะไม่เป็นสุขแน่ ส่วนเรื่องท่านพ่อ... ท่าน
คงต้องการให้เจ้าช่วยหว่านล้อมให้ข้ายอมตกปากรับคำเรื่องสืบทอดกิจการ
เท่านั้น เจ้าก็แค่สนทนาพาทีเรื่องค้าขายกับท่านพ่อ ทำให้ท่านหาเวลาว่าง
ไม่ได้เป็นพอ ข้าจะฉวยโอกาสนี้ออกเดินทางท่องเที่ยวสักครึ่งปี หากตามหา
ข้าไม่พบ ท่านพ่อย่อมกดดันข้าไม่ได้"

ดิงฟูเจ้อได้ตีตลุกคิดคำนวณมาเป็นอย่างดีแล้ว

"เจ้าบ้าเอ๊ย แม้แต่เล่ห์เหลี่ยมเยี่ยงนี้ยังคิดขึ้นมาได้!" กุ้ยเขียนชวี่สาด
น้ำใส่เขาทีหนึ่ง รู้สึกชื่นชมระคนทิ้งที่ดิงฟูเจ้อสามารถคิดแผนการนี้ออก